

מפנין פרק שמונה עשר שבת

קכט.

עין משפט נר מצוה

ל' א ב ג מיי פ"ב מהל'
שבת הלכתי אין סגנו לאחין
סה טובש"ע א"ח סימן של
ספ"ג:
ל' ד מיי ש טושי"ע שם
ק"ד:
ל'ה ה מיי שם הלכתי י סגנו
שם טושי"ע א"ח סי'
שבת ספ"ג ז:
ל' ו מיי שם הלכתי י סגנו
שם טושי"ע א"ח סימן של
ספ"ג:
ל' ז מיי ו סגנו שם טושי"ע
א"ח סימן שבת ספ"ג יז:

תורה אור השלם

י ב תצור אל עיר ימים
רבבים להלחם עליה
רבים לא תשויות את
עצה לדור עליו גרון כי
מקומו תאבד ואותו לא
תחרת פי יאדם עץ השרה
לבא מפניך בקצוה:
דברים כ ט

לעני רש"י

בר"ש ע"ן תאסור.
פלימ"א [פלימ"א].
אימלא (להקרות דם).

מוסף רש"י

ספק נפשות להקל. דני
מפסיק. דהא וילגלו העדים
מלמי (כתובות טו. ב"ק שו).
מגורו (ש"ב). מדרה. היסק
מלמלא. היסק (מ"ו י"א).

רבינו הונאל

אלא עושין לה ע"י אומאי
כדכב עולא בריה דרב
יעיליא דאמר כל צרכי חולה
נעשין ע"י אומאי שבבת.
וכדכב המונגא דאמר דבר
שאין בו סכנה אומר לנו
ועושה. היה לא תטבול
בתוך שלשים יום שמא
נעטבון. אמר רבא לא
אמרן אלא שאין בעלה
בעמה. אבל בעלה (נעמה)
בעלה מחממה. אמר רב
יהודה אמר שמואל עושין
מדות חלות שבבת. סבור
מינה לחיה אין לחולה
לא (בימות הגשמים)
בימות החמה לא וכו'.
ונסקינן משמא שמואל
הקנין דם נעטבון עושין
לו מדורה ואפילו בתקופת
מזון. שמעיה מינה אפילו
לחולה ואפילו בימות
החמה. שמואל צלחו
ליה תכתא דשאנא פ"י.
שמואל הקנין דם ולא היה
לו עצים מוכנים להדליק
ולהחמם בתן. ובקעו לו
שרה שהיו עצה עצי
שגוה והו יקיים להודיע
שאם יתחממה עד שיביאו
לו עצים יסתכן. וכדמתרגי'
ירבעו עצי העולה. וצלח
אני דעלאת. רב יהודה
צלחו ליה פתורא. פי'
שהלחן העשוי מעצי יונם
והן יקיים. פי' איבנסו.
ורביה צלחו ליה שרישא.
והוא הודם לכסא. וכו'.
טעם אחד, שאם לא
ימיהו להתחמם יסתבנו.
פי' וזוה מכא. זה מעיק.
שבתעך מטבע הצורה
ונראה כאסמון. דעביד
מילתא. באותו היום שמקני'
דס.

צריכה אני לחלוף: בין שאמרתי אני צריכה אני. וצורעוטיה אומרות שהיא צריכה ממלתי: באגפיה. צורעוטיה שאינה יכולה להלך: **חיה ג' ימים ו' יום.** והזכור בה לחילוק הלכות חילול שבת ל' יום עד השלמת ל' יום ו' מג' עד השלמת ז': כל צריכה חולה. והיא חיה עד ל' יום סתמא חולה היא: **דבר שאין בו סכנה.** חולה ששם לא יעשו לו רפואה זו אין מסוקן נמות וכו' רריך הוא לה: **אומר לארחמי ועושה.** אבל דבר שיש בו סכנה ישראל עצמו עושה לו: לטובתו. עד ל' יום לא תטבול מפני האינה: **שאלו בעלה עמה.** והיא טובלת לטהרות: **בעלה מחממה.**

רבי משמיה דרב יהודה אמר **שבעיה.** לכלורה משמע דרצא לטעמיה דבפקר הדל (עירובין דף ס"ה.) גזי הוא יוקא דאישתפוך חמימיה אמר להו רבא נישיליה לאימיה אם צריכה נישיימו אגב אימיה דמסתמא ציוס שמיני היה קודם מילה שהיה נריך חמין למולו דלאחר מילה מסוקן הוא ובלא אימיה ציוס שמיני מחללין עליו שצט והיינו לאחר שצטא דבצנסתם הקבר צעינן צריכה מיהו לנישא דאמרי לה לרבא שלשים תיקשי למה צריכה ועוד דבדקוטרס פי' הסס נישיימו אגב אימיה ע"י נכרי וכן פירש ר"ח לכן יש לפרש דלצדי ורצא ולאמרי לה מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי וכולו קיימו כנהדרע"ש: **מי**

שבעיה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי רחיה ג' ז' ול' ג' בין אמרה צריכה אני ובין אמרה לא צריכה אני מחללין עליה את השבת ז' אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת ל' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת ל' אפי' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת אבל עושין ע"י ארמאי כדכב עולא בריה דרב יעיליא דאמר כל צרכי חולה נעשין ע"י ארמאי בשבת וכו' כדכב המונגא דאמר רב המונגא (ד"ב) דבר שאין בו סכנה אמר לכברי ועושה אמר רב יהודה אמר שמואל לחיה ל' יום למאי הלכתא אמרי נהרדעי למבילה אמר רבא לא אמרן אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה בעלה מחממה כי הא דברתיה דרב חסדא טבילה בגו תלתין יומין שלא בפני בעלה ואצטמיאת ואמטוי לערסה בתריה דרבא לפומבדיתא (ז) אמר רב יהודה אמר שמואל יעושין מדורה לחיה בשבת (בימות הגשמים) סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות הגשמים אין בימות החמה לא (ולא היא ל"ש חיה ול"ש חולה ל"ש בימות הגשמים ול"ש בימות החמה מדאתמר) אמר רב חייא בר אבין אמר שמואל יתקין דם נעטבון עושין לו מדורה אפי' בתקופת תמוז שמואל צלחו ליה תכתא דשאנא רב יהודה צלחו ליה פתורא דיונה לרבה צלחו ליה שרישא וא"ל אביי לרבה והא קעבר מר משום ל' בל תשחית א"ל בל תשחית דגופאי עדיך ל' אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקח מנעלים לרגליו הקזו דם ואין לו מה יאכל ימכור מנעלים שברגליו ויספיק מהן צרכי סעודה מאי צרכי סעודה רב אמר בשר ושמואל אמר יין רב אמר בשר נפשא חלף נפשא ושמואל אמר יין סומקא חלף סומקא: (סימן שנמסר) שמואל ביומא דעבד מילתא עבדי ליה תבשילא דמחלי ר' ויוחנן שתי עד דנפיך תיהוי מאוניה ורב נחמן שתי עד דקפי תחליה רב יוסף שתי עד דנפיך מורבדא דבוסילתא רבא מהדר אחמרא בר תלתא טרפי אמר להו רב נחמן בר יצחק לרבנן בממותא מיניינו ביומא דהקזה אמרו לביתייכו נחמן אקלע לגבן וכולהו אערומי אסירי בר מהאי ערמה דשרי מאן דעביד מילתא ולא אפשר ליה לישקול וזוהא מכא ולזיל לשב חנותא עד דטעים שיעור רביעתא ואי לא ליכול שב תמרי אוכמתא ולישוף מישחא בצידעיה וניגני בשמשא אבלטא אשכחיה לשמואל דגני בשמשא א"ל חכימא דיהודאי כישא מי הוי טבא א"ל יומא דהקזה הוא ולא היא אלא איכא יומא דמעלי בה שמשא בכלויה שהא יומא דנפלה ביה תקופת זמנו וסבר לא איגלי ליה: (היקול ברוח טעמא שהא סימן) רב ושמואל דאמרי תרווייהו כל המקול בסעודת הקזת דם מקולין לו מזונותיו מן השמים ואומרים הוא על חיינו אחר אחרים עליו רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי מאן דעביד מילתא לא ליתיב היכא דכריך זיקא דילמא שפי ליה אומנא ומוקים ליה ארביעתא ואתי זיקא ושאף מינה ואתי לידי סכנה שמואל הוה רגיל ועבד מילתא בביתא דשב לביניא ואריחא יומא חדא עבד וארגיש בנפשיה ברק וחסר חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי מאן דעביד מילתא ליטעום מידי והדר ליפוק דאי לא טעים מידי אי פגע בשכבא ירקא אפיה אי פגע במאן דקטל נפשא מית אי פגע בדבר

ל' א ב ג מיי פ"ב מהל'
שבת הלכתי אין סגנו לאחין
סה טובש"ע א"ח סימן של
ספ"ג:
ל' ד מיי ש טושי"ע שם
ק"ד:
ל'ה ה מיי שם הלכתי י סגנו
שם טושי"ע א"ח סי'
שבת ספ"ג ז:
ל' ו מיי שם הלכתי י סגנו
שם טושי"ע א"ח סימן של
ספ"ג:
ל' ז מיי ו סגנו שם טושי"ע
א"ח סימן שבת ספ"ג יז:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

גלוין הש"ס

נכרא משקה שתיב על
המשבר. עין פי' מ"ד
לחלולת דר"ש:

רבינו הונאל

מר זוריא אמר מתני אמר רב
יהודה אמר שמואל חיה
כל זמן שהקבר פתוח.
פירושו הקבר. בית החיים.
בין אמרה צריכה אני ובין
אמרה אני צריכה מחללין
עליה את השבת. נסתם
הקבר אמרה צריכה אני
מחללין עליה את השבת.
אמרה אני צריכה אין
מחללין עליה את השבת.
ומסקינן לה לשמעיה דרבי
מרמר לרבינא לבעלת כי
הא דבר זוריא ספק נפשות
להקל. והוצרכנו דרקוק
מאימתי פתיחת הקבר כדי
לחלל באותו הית את
השבת לעשות צרכי החיה,
ואמר אביי משתשב על
המשבר. ואמר רב הונא
בריה דרב יהושע משנה
שהדם שותת יורד כי
ודייקת מולא אמר רב
הונא עד שיתחיל הדם
להיות שותת ש"ה קודם
תחשב על המשבר קאמר.
וכאביי עבדינן ולא מחללי
שבחא אלא עד שיהיה
(שוחת) הדם שותת יורד
והשם על המשבר. אבל
הוא דאמר אביי משום בר
יהודה עד מתי פתיחת הקבר
ג' ימים כלבד אין הלכה
כמותו. ולא כרבא דאמר,
משמיה דרב יהודה שבעה
אילא קיי"ל כנהרדעי דאמר
חיה שלשה שבועה ושלישים.
שלשה. בין אמרה צריכה
אני בין אמרה אני צריכה.
מחללין עליה את השבת.
שבעה. אמרה צריכה אני
מחללין עליה את השבת.
אמרה אני צריכה אין
מחללין עליה את השבת.
סממא עבדינן כמה זוריא
לקולא. שלשים. אפילו
אמרה צריכה אני. אין
מחללין עליה את השבת.

הנהרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

לעני רש"י

בר"ש ע"ן תאסור.
פלימ"א [פלימ"א].
אימלא (להקרות דם).

מוסף רש"י

ספק נפשות להקל. דני
מפסיק. דהא וילגלו העדים
מלמי (כתובות טו. ב"ק שו).
מגורו (ש"ב). מדרה. היסק
מלמלא. היסק (מ"ו י"א).

הנהרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

לעני רש"י

בר"ש ע"ן תאסור.
פלימ"א [פלימ"א].
אימלא (להקרות דם).

מוסף רש"י

ספק נפשות להקל. דני
מפסיק. דהא וילגלו העדים
מלמי (כתובות טו. ב"ק שו).
מגורו (ש"ב). מדרה. היסק
מלמלא. היסק (מ"ו י"א).

(א) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ב) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ג) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ד) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ה) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ו) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ז) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ח) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(ט) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:

(י) רש"י ד"ה פתורא דינה
וכי ברוי"ט. ר"ב ע"י כדכביס:
